

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124011300
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124011300.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 27. mája 2025 prejednal odvolania podané obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX a prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp.zn. 0T/189/2024 z 27.2.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora a obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp.zn. 0T/189/2024 z 27.2.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 19.8.2024 v čase o 10.50 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky BMW X5, ev. č. C. XXXXX, čiernej metalízy, po miestnej komunikácii v meste D. v časti B., odkiaľ následne vozidlom prešiel cez križovatku na ceste II/487 na ulicu E. v meste D., okres F., kde bol pred pohostinstvom „G. A.“ zastavený a kontrolovaný hliadkou polície, pričom následnou dychovou skúškou bolo zistené, že vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu a bolo mu prístrojom Alcoquant 6020 plus ev. č. A410072 v čase o 10.55 hod. namerané 0,77 mg/l alkoholu v dychu (1,60 promile) a opakovanou dychovou skúškou v čase o 11.13 hod. mu bolo namerané 0,84 mg/l alkoholu v dychu (1,75 promile).

Za to bol odsúdený podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 400,- eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 5 rokov a 6 mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Žilina zo dňa 27.2.2025 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný zahlásil odvolanie proti rozsudku a prokurátor sa nevyjadril.

Dňa 3.3.2025 prokurátor podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného A. B.. Písomným podaním doručeným okresnému súdu 21.3.2025 prokurátor odôvodnil odvolanie nasledovnými argumentmi:

Prokurátor sa nestotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, pokiaľ ide o výšku uloženého peňažného trestu vo výmere 400,- eur. Mám za to, že súd osobu obžalovaného dostatočne nevyhodnotil vo všetkých súvislostiach a dostatočne neprihliadal na jeho pomery pri stanovení výšky peňažného trestu v súvislosti s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zák., v zmysle ktorého má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, okrem iného, aj tým, že mu vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol

riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Pri ukladaní výšky peňažného trestu nezohľadňoval celkovú solventnosť obžalovaného, výšku jeho príjmu, jeho ekonomickú a sociálnu situáciu,

a to pri zhodnotení jeho doterajšieho spôsobu života so zameraním na jeho správanie sa ako vodiča v minulosti nielen z hľadiska spáchania trestného činu, ale aj priestupkov na úseku bezpečnosti cestnej premávky. V uvedenej súvislosti je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že predmetného trestného činu, ktorý bol spáchaný pod vplyvom alkoholu, čo je v oblasti trestných činov v doprave zvlášť závažná okolnosť, sa už dopustil aj v minulosti a taktiež, ako vyplýva z výpisu z evidencie priestupkov, bol už 4-krát uznaný vinným z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Zároveň prokurátor poukázal aj na tú skutočnosť, že páchatel' pod vplyvom alkoholu postupne stráca svoje pozorovacie a motorické schopnosti, t.j. riadne rozpoznávať situáciu v cestnej premávke a riadne ovládať svoje motorové vozidlo, čo môže mať za následok vyššiu pravdepodobnosť spôsobenia dopravnej nehody a s tým spojených deštruktívnych následkov, nielen na majetku, ale aj na osobnej integrite osôb. Tento problém je tu neustále, pričom v priebehu vývoja trestnej politiky boli neustále zvyšované nároky na možnú trestnú zodpovednosť takýchto vodičov, ktorí nielen svoje schopnosti postupne strácajú, ale stratia ich úplne. Hodnota 0,4762 mg/l alkoholu (1 promile) je takou hodnotou, pri ktorej podľa lekárskej vedy žiadny, teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla, nie je schopný bezpečne viesť motorové vozidlo, pričom obžalovanému bolo v čase spáchania skutku namerané 0,77 mg/l, preto je potrebné na túto okolnosť pri určovaní výšky peňažného trestu zvlášť prihliadať.

S poukazom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sám uložil trest v zmysle vyššie popísaného odôvodnenia odvolania.

Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním doručeným okresnému súdu 1.4.2025. Uviedol v ňom nasledovné odvolacie argumenty:

Nestotožňuje sa s argumentmi prvostupňového súdu, čo sa týka výšky uloženého trestu, ktorý je podľa neho neprimerane vysoký. Ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu,

v obžalobe prokurátorky, sa priznal a úprimne svoje protiprávne konanie oľutoval. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.2.2025 urobil podľa § 257 ods. 1 Tr. por. vyhlásenie o vine a úprimne oľutoval svoje protiprávne konanie.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd na str. 4 ods. 4, 5 jasne vysvetľuje možnosti mimoriadneho zníženia trestu tak, ako obžalovaný uviedol vo svojej obhajobe, avšak na str. 5 súd uvádza, že zníženie dolnej hranice trestnej sadzby pri vyhlásení viny obžalovaným nie je povinnosťou súdu, ale iba možnosťou. Dôvod, pre ktorý mu súd prvého stupňa neuložil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, mu nie je z napadnutého rozsudku známy, aj keď výslovne na str. 4 ods. 4 napadnutého rozsudku súd uviedol, že v prípade vyhlásenia viny obžalovaným na hlavnom pojednávaní je možné, aby súd mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

V napadnutom rozsudku súd konštatuje, že mal preukázanú jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Tr. zák. Žiadne priťažujúce okolnosti v jeho prípade neboli zistené. Podľa jeho názoru mal súd zobrať do úvahy aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Obžalovaný poukázal na to, že podľa judikatúry všeobecných súdov možno považovať vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. a) Tr. por. za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák.

V tomto prípade by mal súd zohľadniť všetky poľahčujúce okolnosti a taktiež subsumovať do uloženia mimoriadneho zníženia výšky trestu podľa § 39 Tr. zák.

V súvislosti s odvolacou námietkou k neprimeranej výške uloženého trestu obhajoba poukazuje aj na judikatúru všeobecných súdov.

„Podľa judikatúry všeobecných súdov možno ustáliť, že práve vyhlásenie o vine obžalovaného a prijatie tohto vyhlásenia okresným súdom je potrebné považovať za významnú pomoc obžalovaného pri objasňovaní trestnej činnosti, nakoľko takéto vyhlásenie obžalovaného zbavuje prokurátora uniesť dôkazné bremeno preukázať vinu obžalovaného

v konaní pred súdom. Práve takéto okolnosť sa musí významným spôsobom prejavíť vo výmere uloženého trestu.“ (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 3To/25/2020 z 23.3. 2020).

„Podľa ustálenej súdnej praxe na vyhlásenie obžalovaného o vine bude súd prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., pretože obžalovaný významne napomohol súdu na hlavnom pojednávaní pri rozhodovaní o vine (dokazovanie k výroku

o vine sa nevykonáva a výrok o vine nie je možné napadnúť odvolaním). Po druhé, súd môže v zhode so Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016

zo dňa 27.6. 2017 uverejnené pod č. 44/2017 na predmetné vyhlásenie prihladiť ako na okolnosť odôvodňujúcu mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods.2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, tak ako je uvedené v konaní o dohode o vine a treste. Napokon môže súd pri rozhodovaní o treste na predmetné vyhlásenie prihladiť ako na jednu z viacerých okolností odôvodňujúcich mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu neprimeranej prísnosti použitia trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom.“ (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/109/2018 zo 7.1.2019)

Prvostupňový súd nezohľadnil vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní ako pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. tak, ako to vyplýva z označenej judikatúry. Žiadnym spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu nebral do úvahy vyhlásenie o vine.

„Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpokladu prerastenia represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Odvolací súd zdôrazňuje, že cieľom trestného konania nie je akýsi „revanš“- odplata za spáchaný skutok, ale predovšetkým náprava páchatel'a a jeho stimulovanie k riadnemu životu. Trest ako trestnoprávna sankcia nastupuje vždy ako následok porušenia základných práv a právom chránených záujmov. Pokiaľ Trestný zákon pri jednotlivých taxatívne vymenovaných trestných činoch oprávňuje uložiť trest odňatia slobody ako najzávažnejší zásah do osobnej slobody, nemožno tak ale paušálne pristupovať v každom jednom prípade. Išlo by

o formalistický výklad ustanovení, v dôsledku čoho by potom stratilo opodstatnenie ustanovenie vyššie citovaného § 34 Trestného zákona, v zmysle ktorého sú sudy pri ukladaní trestov povinné prihliadať na všetky okolnosti daného prípadu vo vzájomnom súhrne. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva dôležitú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá takzvane dopĺňa zákonné mantinely v podobe prísne stanovených trestných sadzieb pre ten-ktorý trestný čin. Sudcovskou individualizáciou trestu sa má zabezpečiť reálne splnenie primeranosti trestu.“ (rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 3To/108/2020 z 25.5.2021) .

Obžalovaný navrhol odvolaciemu súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. zrušiť rozsudok okresného súdu vo výroku o uloženom treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodnúť tak, že obžalovanému uloží trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka navrhla, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 800,- až 900,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere

3 mesiace a v súlade s § 61 ods. 3 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá

vo výmere 5 rokov, 6 mesiacov a 1 deň. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného v súlade s písomnými dôvodmi odvolania navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému s použitím § 39 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. uložiť trest zákazu činnosti pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby. Zároveň navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť. Obžalovaný sa stotožnil s návrhom svojej obhajkyne.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na

chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný A. B. a prokurátor podali odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa len proti výroku o treste, ale odvolací súd vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstáť pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatela.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný A. B. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného A. B. prijal.

Ako už bolo uvedené, v súlade s revíznym princípom preskúmal krajský súd v rozsahu determinovanom ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. len výrok o treste napadnutého rozsudku, keď pokiaľ ide o výrok o vine, nie sú pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v napadnutom rozsudku okresného súdu. S ohľadom na to, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Priznanie viny bolo prijaté okresným súdom v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Ani krajský súd nemá dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe okresného prokurátora, a preto priznanie viny obžalovaného považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe.

Dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného A. B., je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. a jeho obhajkyňa rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný založil odvolanie voči výroku o treste napadnutého rozsudku v podstate na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. Okresný súd sa v podstate vo svojom rozhodnutí s týmito námietkami vysporiadal, a preto odvolací súd odkazuje na správne dôvody rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o treste, s ktorými sa plne stotožnil. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tento v dôvodoch odvolania predovšetkým zdôrazňoval závažnosť spáchaného trestného činu pod vplyvom alkoholu, čo je v oblasti trestných činov v doprave zvlášť závažná okolnosť a obžalovaný sa ho dopustil už aj v minulosti, a preto prokurátor považoval uložený peňažný trest, najmä pokiaľ ide o jeho výšku, za neprimeraný.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného a prokurátora uvedené v písomných dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku v súvislosti s výrokom o treste, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktoré si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach na ne aj vo svojom rozhodnutí poukazuje.

Z dôvodov odvolania obžalovaného A. B. je nesporné, že obžalovaný primárne namieta neprimeranosť trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa, prokurátor primárne namieta neprimeranosť uloženého peňažného trestu.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Prítom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uložených trestov odvolateľmi treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie – bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania

s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. I/ Tr. zák.). Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený peňažný trest vo výmere 400,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 3 mesiace a trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 5 rokov a 6 mesiacov považuje odvolací súd za zákonný. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného a prokurátora spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B., krajský súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Obžalovaný A. B. ako účastník cestnej premávky závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a svojím nezodpovedným konaním vážne ohrozil aj iných účastníkov cestnej premávky. Nie je možné tolerovať vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný sa pritom prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák. dopustil opakovane, keďže ako vyplýva z odpisu registra trestov, trestným rozkazom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/36/2013 zo dňa 28.3.2013, právoplatným 8.5.2013, bol odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený peňažný trest vo výmere 300,- eur s náhradným trestom odňatia slobody na 14 dní a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 1 rok a 6 mesiacov. V súvislosti s uvedeným odsúdením sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený.

Krajský súd zdôrazňuje, že v prípade ukladania trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá páchatel'ovi, ktorý už v minulosti bol odsúdený za taxatívne určené trestné činy, je súd v zmysle § 61 ods. 3 Tr. zák. povinný uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby, t.j. od 5 do 10 rokov. Podľa § 61 ods. 7 Tr. zák. na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odseku 3 § 61 Tr. zák. nemá vplyv zahľadanie odsúdenia. V súvislosti s odvolacími námietkami krajský súd ďalej poukazuje na to, že nevzhladol mimoriadne okolnosti u obžalovaného A. B. v zmysle § 39 Tr. zák. na zníženie trestu zákazu činnosti vodiča.

Trestný zákon nikde bližšie nešpecifikuje, čo sa má rozumieť „mimoriadnymi okolnosťami“, a preto je nutné, aby tieto boli definované súdnou praxou. Za mimoriadne okolnosti je možné považovať len výnimočné okolnosti prípadu, ktoré sa svojím významom, či obsahom približujú okolnostiam uvedeným v ustanovení § 39 Tr. zák. Za mimoriadne okolnosti preto nie je možné považovať len bežne sa vyskytujúce okolnosti, ktoré sa spravidla obsahovo spájajú s poľahčujúcimi okolnosťami, ako je napríklad priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu, prejavenie ľútosti, náhrada spôsobenej škody (ako tomu bolo aj v súdnej veci). Len príkladmo možno uviesť, že takouto mimoriadnou udalosťou by mohlo byť napríklad zistenie, že obžalovaný konal za okolností blížiacich sa podmienkam krajnej núdze a podobne.

Pokiaľ ide o plynutie času medzi jednotlivými odsúdeniami, tak ani výrazné časové obdobie medzi jednotlivými odsúdeniami páchatel'a (v prejednávanvej veci doba 11 rokov medzi prvým a druhým odsúdením) nie je možné považovať za mimoriadne okolnosti prípadu, nakoľko mimoriadne okolnosti sa musia vzťahovať na konkrétny prípad, ktorý bol prejednávaný súdom, t.j. na konkrétne skutkové okolnosti a nie na skutočnosť, že páchatel' následne dlhšie časové obdobie rovnakú trestnú činnosť nepáchal.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odkazujúc v ostatnom na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o treste, vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky obžalovaného A. B., jeho obhajkyne a prokurátora za nedôvodné a z tohto dôvodu za neakceptovateľné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu výroku o treste a spôsobe jeho výkonu napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného A. B.

a prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a prokurátorom, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.